

FEKETE VINCE
*Vargaváros**A vesztesek*

*Jöttek a vesztesek, megérkeztek a vesztesek
hosszú sorokban, ott toporogtak már a kapuknál,
már a város kapuinál voltak, ott toporogtak, olyan
volt a szemük, mint a kiszáradt kutaké, olyan volt a
ruhájuk, mint a vetkőző vadak bundája, elővánszorgott
egy vézna öreg közülük, elővánszorgott egészen a
kapukig, halkán kopogott rajtuk, halkán megverte a
súlyos tölgyfakapukat, kik vagytok, kérdezték bentről,
kik vagytok, és mit akartok, mi vagyunk a..., mi vagyunk...,
válaszolt az öreg, nyissátok ki a kapukat, annyi év után,
lám, hazajöttünk, várjatok, szólt egy hang belülről, várjatok,
majd suttogás, ideges beszéd hallatszott a falakon túlról,
aztán visszajött az, aki az előbb szólott, menjetek innen,
járjatok békével, nem innen mentetek el, nem voltatok
soha e város lakói, nem ismer senki titeket, menjetek csak
az utatokon, ma nincs kapunyitás, mondták fentről, a
falakról, csak holnap lesz, csak holnapután lesz, csak
azután lesz, nem tudunk várni holnapig, akkor menjetek,
mert holnap se biztos, és holnapután se biztos, és azután se
biztos, és akkor megfordultak a vesztesek, megfordultak
a súlyos szekerek a nagy, abroncsos ládákkal, megfordultak
a vesztesek a földig érő báránybőr bundáikban, posztószáru
csizmaikban, felkapaszkodtak a láncokkal rögzített vásáros
ládákra, a kőberes szekerek tetejére, a ténsasszonyok a két-
személyes szekérládákra, a szekeresek mellé, a szekeresek
elkapták a saroglyáról a gyeplőt, megbökték a báránybőr
sapkát a fejük búbján, és a lovak közé legyintettek az
ostorukkal, azok pedig indítottak, a szekerek csikorogva
mozdultak, az egyik lemaradt fickó kivált a kapuk előtti
csoportból, elkapta a saroglya végét, s egyetlen szökkenéssel
a ládák tetején termett, majd elfészkelődve a menetiránnyal
ellenkezőleg, szomorú arccal búcsút intett a falakon állóknak,
micsoda egy népség, micsoda egy népség, hallatszott bentről,
a falakról, mialatt csendes sorokban a vesztesek a százados
hegyeik felé elvonultak.*

A világ menete

Meg akarták érteni a világot és annak a menetét, de nem lehetett kivenni semmit az apró, érthetetlen ákombákomokból, ami a lapokon volt, próbáljuk másképp, mondták, próbáljuk másképp, visszhangozták sokan, van-e egyáltalán valaki, aki értené, kérdezték többen is, kérdezték most már nagyon sokan, néhányan jelentkeztek, de csúfos kudarcot vallott mindenik, nem is betűk ezek, hanem rajzok, mondták többen, nem is betűk, akkor jelentkezett egy vénséges öregember, kezébe vette a lapokat, hosszasan silabizálgatta a betűket, elmélyülten gondolkozott, majd halkán megszólalt: a világ menete, fiaim, de akkor hirtelen egy erős szél jött, és felkapta mind a papírlapokat, ott szálltak, röpdöstek a város falai fölött, nézték mindannyian, a világ menete, a világ menete, ismételték, a világ menete, fiaim, és néztek az elszálló papírlapok után, olyan hangerő jött, hogy percekig nem lehetett hallani semmit, csak az öreg száját lehetett látni, ahogy mozgott, ahogy némán beszélt.

De hova?

A főtér körül a fák, a bukszusbokrok s az épületek alkonyi fényben úsztak, amikor az evezők a hullámokba csaptak, gyorsabban, szólt a parancs, gyorsabban az evezőkkel, s a korbáccsal végigcsapott a meztelen hátakon, mert az életben oda nem érünk, a szél is felkelt, a hullámok is egyre nőttek, oda kell érniük hajnalig, oda, mert ha nem, de hova, de hova, kérdezték az evezősök.